

Supunerea

Supunerea

„Luați jugul Meu asupra voastră". (Matei 11.29)

Întreaga putere, cât și întreaga slujbă adevărată și reală sînt urmarea unei predări depline. Îngrijorările nu ne-ar tulbura, dacă n-ar găsi în noi vreun lucru care nu este în armonie cu Dumnezeu; ele ne-ar atinge ușor, în treacăt, ca o adiere, fără să ne zdruncine. Atîta timp cît voința nu a fost zdrobită în fața măreției lui Dumnezeu, nu se poate să fii într-o stare bună înaintea Lui. Nimic altceva nu formează inimile noastre și nu zdrobește voința noastră, ca bucuria pe care o găsim în Domnul Isus Hristos, în părtășia cu Tatăl.

De fiecare dată cînd lucrez potrivit propriei mele voințe, în orice lucru, înlătur drepturile lui Dumnezeu cîștigate asupra mea prin sîngele Domnului Isus Hristos. Zdrobirea voinței noastre este un mijloc însemnat de a ni se dăruia înțelepciunea.

„Așa ai găsit Tu cu cale" (Luca 10.21). Acesta este temeiul bucuriei Domnului Hristos. Libera voință nu este altceva decît sclavia Diavolului!

Trebuie ca inimile noastre să fie bine îndrumate, iar voința noastră să fie zdrobită. Dacă îl privim pe Domnul Hristos așa cum ne este înfățișat în grădina Ghetsimani, mai putem noi să căutăm să se satisfacă voia noastră?

Este o deosebire surprinzătoare între un suflet a cărui voință a fost zdrobită și supusă și a unuia care, deși caută să facă binele, îl face după propria sa voință. Cel care trăiește cu Dumnezeu nu este dur, ci supus. Nu există spirit mai blînd și mai capabil de sentimente delicate, ca un spirit supus. În acest caz, voința este separată de sentimente, fără ca să le înlăture; și acesta este un lucru foarte prețios.

Dumnezeu este plin de milă și de îndurare față de noi și față de slăbiciunea noastră. El este duios și milos în căile Sale; dar, dacă sîntem hotărîți să urmăm propria noastră voință, El știe cum s-o zdrobească. Cea mai rea dintre pedepse este să ne lase să ne urmăm propriile noastre căi.

Domnul Isus Hristos a intrat în suferințele omenești (oboseala, foamea) cu o inimă care nu șovăia niciodată cînd I se înfățișa o lucrare a dragos-tei. Este un lucru atît de duios și de prețios să-L vezi în aceste împrejurări și să înțelegi că în toate, El nu avea nici o voință proprie. Cînd I s-a spus: „Cel pe care-l iubești este bolnav" (Ioan 11.36), am fi crezut că va porni la drum îndată. Nu, „El a rămas încă două zile în locul unde era"; El nu avea încă îndrumarea Tatălui Său. Noi înțelegem acum că această întîrziere avea ca scop arătarea divinității Sale; însă, ca Slujitor, El nu avea nici o poruncă și din pricina aceasta nu pleca. Această situație pare prea aspră; casa Lui - dacă s-ar putea spune că ar fi avut una aici pe pămînt - era această casă din Betania. Nu îl veți vedea niciodată pe Domnul Hristos ieșind din poziția Sa de slujitor și, în același timp, El nu a fost aici pe pămînt decît perfectiunea dragostei.